

РЕШЕНИЕ

№ 80

гр.Б.С., 04.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД –Б.С., I-ВИ ГР. СЪСТАВ, в публично заседание на
шести април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Катя Н. Гердова

при участието на секретаря Ивелина Ст. Витанова Христова
като разглежда докладваното от Катя Н. Гердова Гражданско дело №
20211410101692 по описа за 2021 година

Предявена е искова молба от „ЮБЦ“ ЕООД, с ЕИК 205680303, със седалище и адрес на управление гр. С. 1404, район р-н Триадика „България“ № 81, вх. В, ет. 8, представляван от Ю.Б.Ц, чрез Адвокатско дружество „Г. и П.“ с ЕИК 176733159, представлявано от адв.В.Г., вписан в САК, със съдебен адрес гр.С., бул.“България“ № 81, вх.В, ет.8, ап.22, с която се иска да се установи наличието на претендираните от ищцовото дружество вземания, като съдът издаде изпълнителен лист срещу ответника С. ИВ. АНГ. с ЕГН ***** с постоянен и настоящ адрес грБ.С., ул.“М.“ № 9, за сумата от **127,20 лв.** - главница, дължима по сключен Договор за лизинг № 1601918909/19.06.2017г. за периода от м.10/2018г. до м.06./2019г. представляващи 8 бр. незаплатени лизингови вноски за устройство GSM SAMSUNG GALAXY J72016 с „БТК“ ЕАД, което вземане е прехвърлено на „С.Г.Груп“ ООД с договор за цесия от 16.10.2018г., а „С.Г.Груп“ ООД го е прехвърлило на „ЮБЦ“ ЕООД с договор за цесия от 01.10.2019г., за което вземане са издадена фактура № 1254496172/08.10.2018г., както и направените съдебни разноски по двете производства/заповедно и исково/.

ИСК С ПРАВНО ОСНОВАНИЕ чл.422 от ГПК вр.чл.415 от ГПК вр.чл.124,ал.1 от ГПК и чл.342 от ТЗ.

В хода на размяна на книжата по чл.131 от ГПК се установи от върнатото съобщение в цялост, че ответника С. ИВ. АНГ. не е намерена на посочения в и.м. адрес в грБ.С., ул.“М.“ № 9, тъй като имота е посетен на три различни дати и в различни часове от призовкаря П.Пешунов и видимо същият е необитаем.

Съдът с разпореждане от 25.02.2022г. е допуснал правна помощ на ответника С.

ИВ. АНГ. с ЕГН ***** с постоянен и настоящ адрес грБ.С., ул.“М.“ № 9 , призован по реда на чл.47 от ГПК, който да бъде назначен да го представлява в исковия процес по гр.д.№ 1692/2021г. по описа на РС гр.Б.Слатина.

С определение от 11.03.2022г. на основание чл.26,ал.2 от ЗПрП съдът назначил адв.М.М. от ВрАК за особен представител на ответника С. ИВ. АНГ., призован по реда на чл.47 от ГПК, да го представлява в исковия процес по гр.д.№ 1692/2021г. по описа на РС гр.Б.Слатина с определено адвокатско възнаграждение в размер на 300,00 лв. внесени от ищеца по депозитната сметка на РС-Б.Слатина.

В срока по чл.131 от ГПК адв.М. е депозирала писмен отговор,с който оспорва иска по основание и размер по изложените в него съображения. Направила е възражение за изтекла 3 годишна погасителна давност на вземанията на ищеца към ответницата, поради неговата периодичност. Моли да се отхвърли иска като неоснователен и недоказан.

В с.з. адв.М. поддържа писменият отговор и пледира за отхвърляне на исковата претенция на ищеца.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е ч.гр.д.№ 920/2021г. на РСБ.С..

Съдът като взе предвид доводите изложени в исковата молба и след преценка на доказателствата по делото по отделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Видно от приложеното ч.гр.д.№ 920/2021г. на РС-Б.Слатина срещу длъжника С. ИВ. АНГ. с ЕГН ***** с постоянен и настоящ адрес грБ.С., ул.“М.“ № 9 е издадена в полза на заявителя/кредитора/ „ЮБЦ“ ЕООД, гр. С., Заповед за изпълнение на парично задължение № 254/14.07.2021г. за сумата от **127,20 лв.** - главница, дължима по сключен Договор за лизинг № 1601918909/19.06.2017г. за периода от м.10/2018г. до м.06./2019г. представляващи 8 бр. незаплатени лизингови вноски за устройство GSM SAMSUNG GALAXY J72016 с „БТК“ ЕАД, което вземане е прехвърлено на „С.Г.Груп“ ООД с договор за цесия от 16.10.2018г., а „С.Г.Груп“ ООД го е прехвърлило на „ЮБЦ“ ЕООД с договор за цесия от 01.10.2019г., за което вземане са издадена фактура № 1254496172/08.10.2018г., както и направените деловодни разноски за това производство, в размер на **25.00 лв.** държавна такса и **180,00 лв.** адвокатско възнаграждение.

Заповедта е връчена на длъжника по реда на чл.47,ал.5 от ГПК.

Впоследствие на заявителя е изпратено съобщение, че издадената заповед по чл.410 от ГПК е връчена на длъжника по чл.47,ал.5 от ГПК, въз основа на което кредиторът „ЮБЦ“ ЕООД гр.С. е предявил в срок иска по чл.422 ГПК за установяване съществуването на вземането по процесният договор за далекосъобщителна услуга.

Особеният представител на ответницата оспорва иска по основание и размер по изложените в него съображения, както и прави възражение за изтекла погасителна давност на вземанията на ищеца към ответницата.

В исковата молба ищеца навежда доводи, че между длъжника/ответник в настоящето производство/ С. ИВ. АНГ. и „БТК“ ЕАД - С. е сключен договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги с клиентски номер № 16360167001/29.07.2016г. и 19.06.2017г. за ползване на мобилна услуга за ползване мобилен номер 0878120190 по избран тарифен план SMART L и договор за лизинг № 1601918909/19.07.2017г. за устройство GSM SAMSUNG GALAXY J72016 на обща лизингова цена от 381,60 лв. за срок от 24 месечни лизингови вноски, от които 23 бр. в размер на 15,90 лв. и една последна в размер на 15,90 лв.

Абонатът е потребил, но не е заплатил мобилни услуги на стойност 309,33 лв. за периода от 13.03.2017г. до 14.06.2017г., за която сума са издадени съответни фактури. Към всяка от фактурите има детайлизирано приложение-извлечение за размера на сумите.

В раздел VIII „Права и задължения на абоната“ от ОУ на „БТК“ЕАД, в чл.43.1. от ОУ на „БТК“ ЕАД е посочено, че абонатът има задължението да плаща в срок дължимите суми за предоставените услуги, а чл.44.1 от същите ОУ визира, че абонатът отговаря за забава в плащането на дължими суми за предоставените телефонни услуги по тези Общи условия. „БТК“ЕАД има право да получава изцяло и в срок плащане на дължимите от Абоната суми за предоставените услуги по Договора и Общите условия(чл.45.1).

При неспазване на кое и да е задължение визирано в т.43 от ОУ, мобилният оператор има право незабавно да ограничи предоставянето на услугите, да прекрати едностранно индивидуалният договор с потребителя или да откаже сключването на нов договор с него.

В случая поради неплащане на ползваните мобилни услуги за няколко месеца, за които са издадени горепосочените фактури, кредитора „БТК“ЕАД е прекратил едностранно индивидуалният договор със С. ИВ. АНГ. и е издал по клиентски номер 16360167001 крайна фактура № 1254496172/08.10.2018г. с начислена обща сума за плащане в размер на 309,33 лв.

Датата на деактивация на процесния абонамент е **01.10.2018г.**, като същата се генерира автоматично по вградената електронна система на Оператора при нерегистрирано плащане и наличието на незаплатени суми след изтичането на предвидените в месечните фактури срокове за заплащане и съобразно уговорения краен срок на действие на ползвания абонамент.

Така абонатът не е изпълнил договорите си заведен под клиентски номер 16360167001 и не е спазил крайният срок за ползване на договорните абонаменти.

Впоследствие е сключен договор за цесия от 16.10.2018г. между „БТК“ ЕАД и „С.Г.Груп“ ООД.

По силата на чл.5 от договора, цесионерът е задължен и упълномощен да уведоми длъжника от името на цедента за прехвърлянето на вземането. Приложено е и изрично пълномощно в тази насока изготвено от „БТК“ ЕАД, както и потвърждение за прехвърляне на вземането на С. ИВ. АНГ. по чл.99,ал.3 от ЗЗД.

Видно от Договор за цесия от 01.10.2019г. сключен между „С.Г.Груп“ ООД и „ЮБЦ“ ЕООД се установява, че цедентът „С.Г.Груп“ ООД е прехвърлило на цесионера „ЮБЦ“ ЕООД следните свои вземания, а именно: вземане в размер на 127,20 лв., придобито по

силата на Договор за цесия, сключен между „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД и „С.Г.Груп“ ООД от 16.10.2018г., подробно индивидуализирано в Приложение № 1 към този договор.

По делото е представено Уведомление за цесия изходящо от „БТК“ АД, чрез „С.Г.Груп“ ООД и от „ЮБЦ“ ЕООД до ответника, за извършените цесии, като липсват доказателства за връчването му.

Съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 4 ЗЗД прехвърлянето на вземането поражда действие между цедента и цесионера с постигането на съгласие между тях, а по отношение на третите лица и на длъжника от момента на съобщаването на цесията на длъжника от предишния кредитор - чл. 99, ал. 4 ЗЗД.

Уведомление, изходящо от цедента, но приложено към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника със същата, съставлява надлежно съобщаване за цесията, съгласно чл. 99, ал. 3 пр. първо ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника, на основание чл. 99, ал. 4 ЗЗД. Същото следва да бъде съобразено като факт от значение за спорното право, настъпил след предявяване на иска, на основание чл. 235, ал. 3 ГПК. В този смисъл постановеното по реда на чл. 290 от ГПК Решение № 3 от 16.04.2014 г. на ВКС по т. д. № 1711/2013 г., I т. о.

В съдебната практика се приема, че е налице валидно съобщаване, както в случаите, когато това е направено лично от цедента, така и в случаите, когато по пълномощие на цедента такова съобщаване извърши цесионерът, както е и в настоящия случай. Дори да се приеме хипотетично, че липсват категорични доказателства за уведомление, което да е връчено на длъжника преди образуване на настоящото дело с получаване на препис от исковата молба, чрез особения представител, назначен на ответника, ведно с приложенията към нея, съдържащи процесния договор за цесия и упълномощаване на цесионера да извърши уведомяване от името на цедента, ответникът /като длъжник/ е узнал за цедирането на вземането. Особеният представител е процесуален представител на ответника, който при спазване предпоставките на чл. 47, ал. 5 от ГПК се назначава с оглед охрана на интересите му. Връчването на всички книжа по делото на ответника е надлежно, ако е направено на особения представител и от този момент се пораждат свързаните с факта на връчване правни последици /в този смисъл е Решение № 198/18.01.2019 г. по т.д. № 193/2018 г. на ВКС, I т. о./ Затова особеният представител има правото да извърши всички процесуални действия по спора от името и за сметка на представлявания ответник /с изключение на действията по чл. 29, ал. 5 от ГПК/ в т. ч. и получава адресираните до страната книжа. По делото не е спорно, че уведомлението до длъжника за цедиране на процесното вземане е връчено с препис от исковата молба на назначения му особен представител на основание чл. 47, ал. 6 от ГПК, поради което следва да се приеме, че е изпълнено изискването по чл. 99, ал. 4 от ЗЗД, което обстоятелство е настъпило в хода на делото и следва да бъде съобразено при решаване на спора.

Доколкото законът не поставя специални изисквания за начина, по който следва да бъде извършено уведомлението, то получаването на същото в рамките на съдебното

производство по предявен иск за установяване съществуването на цедираното вземане, не може да бъде игнорирано и на основание чл. 235, ал.3 от ГПК следва да бъде съобразено. Ефектът на уведомяването следва да се зачете като новонастъпил пред съда факт, стабилизиращ легитимацията на цесионера, като титуляр на спорното материално право. В този смисъл е и съдебната практика: Решение № 123/24.06.2009г. по т.д.№ 12/2009 г. на ВКС, II т.о.; Решение № 3/16.04.2014 г. по т.д. № 1711/2013 г.на ВКС, I т.о.; Решение № 78/09.07.2014 г. по т.д.№ 2352/2013 г. на ВКС, II т.о.

С оглед изложеното съдът намира, че договорът за цесия е произвел действие по отношение на ответника, което обосновава извод за доказаност на активната и пасивната материална легитимация по предявения иск.

Предвид обстоятелството, че договорите и на двете цесии и Уведомлението за цесия изходящо от „БТК“ АД, чрез „С. Г. Груп“ ООД и от „ЮБЦ“ ЕООД до ответника са били приложени към исковата молба, които са получени от назначеният му особен представител на **11.03.2022г./л.80** от делото/, следва да се приеме, че той е надлежно уведомен за тях.

При така изложената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предявеният положителен установителен иск с правно основание чл.422 ал.1 вр чл.415 ал.1 от ГПК вр.чл.79 от ЗЗД е допустим- предявен е от лице - заявител, имащо правен интерес да иска установяване със сила на пресъдено нещо съществуването на вземанията си по издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, връчена на длъжника по реда на чл.47,ал. 5 от ГПК. По този иск следва с пълно доказване ищеца, твърдящ съществуване на вземането си, да установи по безспорен начин неговото съществуване спрямо ответника – длъжник. Ищецът носи процесуалната тежест да докаже съществуването на фактите, които са породили неговото вземане, а ответника да направи своите възражения.

В случая, предмет на предявеният иск е вземане, произтичащо от договор за далекосъобщителни услуги с клиентски номер 16360167001 сключен между длъжника С. ИВ. АНГ. и „БТК“ ЕАД-С.(VIVACOM) от който е видно, че между страните са възникнали валидни облигационни правоотношения, по силата на които операторът е предоставил на абоната телефонен номер, при съответна месечна такса и условия и срок на действие на договора, срещу задължението за заплащане на уговорената цена на услугата- абонаментни такси и цени на услуги извън включените в съответния тарифен план. В договора се съдържа описание на тарифния план, ценовите условия, като са посочени задълженията на абоната и последиците от неизпълнението им, свързани с начисляване на неустойки. Договорът откъм съдържание отговаря на законовите изисквания за договори, сключени при общи условия, като те включват необходимите реквизити за страни, предмет, срок и описание на услугите, а липсващите елементи могат да бъдат заместени от общите условия, които са неразделна част от тях. Те са приети с положения подпис на абоната в самият договор, който не е оспорен и по този начин лицето е декларирало, че е запознато с тях.

Няма спор по делото, че ответника С. ИВ. АНГ. е получила мобилно устройство GSM

SAMSUNG GALAXY J72016 по сключен Договор за лизинг № 1601918909/19.06.2017г., чиято лизингова цена се е задължила да изплати на 23 месечни вноски в размер на 15,90 лв. и една вноска от 15.90 лв. за срок от 24 месеца.

Съгласно чл. 8 от Договора за лизинг, в случай на неизпълнение на задължението за плащане на лизингови вноски, лизингодателят има право в съответствие с разпоредбите на договора, общите условия и действащото законодателство, да обяви месечните вноски за предсрочно изискуеми и същите стават предсрочно изискуеми при прекратяване на договора за мобилни услуги.

Договорът за лизинг е консенсуален, двустранен, възмезден, комутативен и неформален договор, като при неговото сключване се пораждат правните последици, към които са насочени насрещните волеизявления на страните. Предаването на вещта, предмет на договора и заплащането на уговореното лизингово възнаграждение не се включва в неговия фактически състав, а са в изпълнение на породените от него договорни задължения. За да възникне задължението за заплащане на уговореното лизингово възнаграждение, лизингодателят следва да предаде на лизингополучателя вещта, предмет на лизинговия договор.

От представеният договор за лизинг и приемо-предавателен протокол от 19.06.2017г., приложени в заповедното и исковото производство се установи по категоричен начин, че ищцовото дружество е предоставило на ответницата мобилно устройство SAMSUNG GALAXY J72016, като в договора е посочена обща лизингова цена от 381,60 лв., дължима чрез внасяне на определен размер на лизинговата вноска. При изпълнението на насрещната престация за предаване на лизинговата вещ, правното задължение на лизингополучателя за заплащане на лизинговото възнаграждение е станало изискуемо. Съгласно чл.342, ал.2 от ТЗ, лизинговите вноски представляват възнаграждение за ползването. Страните са разсрочили това задължение на 24 лизингови вноски, всяка от които става изискуема при настъпване на падежа, съгласно уговореното в договора за лизинг, при фактуриране, сроковете, условията и начина на заплащане на задълженията на лизингополучателя, в качеството му на абонат на мобилни услуги, съгласно сключения между страните договор за предоставяне на такива услуги (чл.2 от договора за лизинг), а именно въз основа на фактура, която се издава ежемесечно в срока, указан във фактурата. Предвид гореизложеното следва да се приеме, че лизингодателят е изпълнил задължението си по чл.342, ал.1 от ТЗ да предостави мобилното устройство на лизингополучателя, като същото е прието от последния без забележки. Поради това за него е възникнало задължението по чл.345, ал.1 от ТЗ, във вр. с чл.232, ал.2 от ЗЗД и същият е бил длъжен да заплаща дължимите лизингови вноски. Същевременно той е бил длъжен по силата на чл.345, ал.1 от ТЗ да върне мобилното устройство след изтичане на лизинговия договор, освен в случаите по чл.342, ал.3 от ТЗ. И в двата случая обаче той е бил длъжен да заплати уговорените в договора лизингови вноски.

Безспорно се установи, че ответника не е изпълнявал задълженията си по процесният договор за лизинг, както и по сключените договори за мобилни услуги. От това следва извода, че за ищеца е възникнало правото да претендира от ответника да му заплати всички

лизингови вноски до края на договора за лизинг./ Решение № 72/18.07.2017 г. по т. д. № 3310/2015 г., ТК, II т. о. на ВКС/.

По отношение възражението за погасяване по давност на вземанията на ищеца, направено от особения представител на ответницата, съдът намира следното:

Законът за задълженията и договорите /33Д/ е установил различни срокове на погасителната давност. Съгласно [чл. 110 33Д](#) общата погасителна давност е петгодишна. С изтичането ѝ се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. Такъв друг срок е например предвиденият в [чл. 111, б. „в“ 33Д](#), според който с изтичане на тригодишна давност се погасяват вземанията за наем, за лихви и за други периодични плащания. Съдържанието на понятието периодични плащания по смисъла на [чл. 111, б.в 33Д](#) и неговите основни и задължителни характеристики са изяснени в ТР № 3/18.05.2012 г. по тълк. д. № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС. Прието е, че това са повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми, без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. В мотивите към тълкувателния акт е посочено, че правопораждащите юридически факти могат да бъдат различни, поради което не е възможно да бъдат изброени всички видове периодични плащания, като две от тях - вземанията за наем и лихви, законодателят е посочил примерно в разпоредбата на [чл. 111, б.в 33Д](#).

Поставя се въпросът дали вземането на лизингодателя по договор за финансов лизинг за заплащане на лизингови вноски /в частта им за главница/ има характера на периодични плащания по смисъла на [чл. 111, б. „в“ 33Д](#).

Финансовият лизинг е търговска сделка, институционализирана в глава Х. ТЗ. Със сключването на този договор лизингодателят се задължава да придобие вещ от трето лице при условия, определени от лизингополучателя и да му я предостави за ползване срещу възнаграждение. Лизингополучателят се задължава да плати възнаграждението на определени вноски, платими по предварително уговорен погасителен план, на посочена дата. С всяка лизингова вноска той плаща част от цената на вещта като еквивалент на предоставеното ползване и лихва поради разсрочване на плащането на цената на вещта. По време на договора или след изтичане на неговия срок лизингополучателят може да придобие собствеността върху вещта, но при всяко положение рискът от случайното ѝ погиване или повреждане е за него.

Договорът за финансов лизинг съчетава елементи на договора за поръчка /аргумент от сравнителен анализ на [чл. 342, ал. 2 ТЗ](#) и [чл. 280 33Д](#)/ и на договора за наем /аргумент от препращащата разпоредба на [чл. 345 ТЗ](#)/. По своите правни последици той е близък до договора за продажба на изплащане срещу запазване на собствеността. И за двата договора е налице изключение от правилото, че собствеността и рискът се носят от едно и също лице /сравнителен анализ от [чл. 343 ТЗ](#) и [чл. 205 33Д](#)/. Финансовият лизинг може да се разглежда и като форма на предоставяне на целево инвестиционно кредитиране. Вместо да придобие вещта и да плати цената за нея, лизингополучателят влиза в правоотношения с

лизингодателя, който се съгласява да я купи и да му я предостави за ползване.

Тези специфики не изключват характеристиката на основното задължение на лизингополучателя за възнаграждение /лизингови вноски/ като периодично плащане. Задължението също намира своето основание в чл. 345, ал. 1 ТЗ, а разпоредбата изрично препраща към основното задължение на наемателя за наемна цена /чл. 232, ал. 2 ЗЗД/. Следователно при това основно задължение на лизингополучателя при финансов лизинг се касае за повтарящо се, трайно изпълнение на парични задължения, които имат единен правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерът на плащанията е изначално определен.

Чл. 111, б. „в“ ЗЗД предвижда, че вземанията по периодични плащания се ползват с тригодишен срок на погасителната давност. Такъв е срокът на давността на вземанията за възнаграждение /вноски/ по договора за финансов лизинг. Характеристиката на тези вземания покрива дефинитивното тълкуване на чл. 111, б. „в“ ЗЗД, извършено с ТР № 3/18.05.2012 г. по тълк. д. № 3/ 2011 г. ОСГТК на ВКС./В този см.Решение №16/09.05.2017 по дело №50185/2016 на ВКС, ТК, I г.о., Решение №16/09.05.2017 по дело №50185/2016 на ВКС, ТК, I г.о./

Съгласно процесния договор, ОУ и приложените фактури, срокът за плащане на месечната фактура е 18 дни от датата на издаване, т.е. вземането за месечната фактура № 1254496172/08.10.2018г. е станало изискуемо на **25.10.2018г.** и е на обща стойност 309,33 лв. /с ДДС/, от която сума месечните лизингови вноски са на стойност 138,59 лв., т.е. погасителната давност за вземанията започва да тече от изискуемостта, която е от падежа на задължението по всяка от фактурите и изтича след три години, ако не е прекъсвана или спирана. Видно е, че към датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК /**07.07.2021г.**- виж куриерското клеймо, входирано в РСБ.С. на 09.07.2021г./ не е била изтекла давността за вземането по процесната фактура за лизинговите вноски № 1254496172/08.10.2018г.(с падеж м.10/2018г. до м.06./2019г.), **поради което това вземане не е погасено по давност.**

С оглед изложеното съдът намира, че иска за установяване дължимост на сумата от **127,20 лв.** - главница, дължима по сключен Договор за лизинг № 1601918909/19.06.2017г. за периода от м.10/2018г. до м.06./2019г. представляващи 8 бр. незаплатени лизингови вноски за устройство GSM SAMSUNG GALAXY J72016 с „БТК“ ЕАД, което вземане е прехвърлено на „С.Г.Груп“ ООД с договор за цесия от 16.10.2018г., а „С.Г.Груп“ ООД го е прехвърлило на „ЮБЦ“ ЕООД с договор за цесия от 01.10.2019г., за което вземане са издадена фактура № 1254496172/08.10.2018г.се **явява основателен и доказан и следва да бъде уважен.**

По разноските:

Съгласно новата задължителна практика-т.12 от ТР № 4/18.06.2014г. по тълк.дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС и с оглед изхода на настоящия исков процес, ответницата С. ИВ. АНГ. следва да бъде осъдена да заплати на ищеца и направените от последния разноски по заповедното производство по ч.гр.д.№ 920/2021г. по описа на РС-Б.Слатина в общ размер

на 205,00 лв.

При този изход на процеса, на основание чл.78,ал.1 от ГПК, ответницата С. ИВ. АНГ. ще следва да заплати на ищеца направените в настоящото исково производство разноски в общ размер на 505,00 лв.

Воден от гореизложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено по отношение на ответницата С. ИВ. АНГ. с ЕГН ***** с постоянен и настоящ адрес грБ.С., ул.“М.“ № 9, че **СЪЩАТА ДЪЛЖИ** на „ЮБЦ“ ЕООД, с ЕИК 205680303, със седалище и адрес на управление гр. С. 1404, район р-н Триадица “България” № 81, вх. В, ет. 8, представляван от Ю.Б.Ц, чрез Адвокатско дружество „Г. и П.“ с ЕИК 176733159, представлявано от адв.В.Г., вписан в САК, със съдебен адрес гр.С., бул.“България“ № 81, вх.В, ет.8, ап.22, на основание чл.422 от ГПК вр.чл.415 от ГПК вр.чл.124,ал.1 от ГПК и чл.342 от ТЗ, сумата от **127,20 лв.** - главница, дължима по сключен Договор за лизинг № 1601918909/19.06.2017г. за периода от м.10/2018г. до м.06./2019г. представляващи 8 бр. незаплатени лизингови вноски за устройство GSM SAMSUNG GALAXY J72016 с „БТК“ ЕАД, което вземане е прехвърлено на „С.Г.Груп“ ООД с договор за цесия от 16.10.2018г., а „С.Г.Груп“ ООД го е прехвърлило на „ЮБЦ“ ЕООД с договор за цесия от 01.10.2019г., за което вземане са издадена фактура № 1254496172/08.10.2018г., за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК № 254/14.07.2021г. по ч.гр.д.№ 920/2021г. по описа на РС-Б.Слатина.

ОСЪЖДА С. ИВ. АНГ. с ЕГН ***** с постоянен и настоящ адрес грБ.С., ул.“М.“ № 9, **ДА ЗАПЛАТИ** на „ЮБЦ“ ЕООД, с ЕИК 205680303, със седалище и адрес на управление гр. С. 1404, район р-н Триадица “България” № 81, вх. В, ет. 8, представляван от Ю.Б.Ц, чрез Адвокатско дружество „Г. и П.“ с ЕИК 176733159, представлявано от адв.В.Г., вписан в САК, със съдебен адрес гр.С., бул.“България“ № 81, вх.В, ет.8, ап.22, направените деловодни разноски по исковото производство по **гр.д.№ 1692/2021г.** по описа на БСлРС, в общ размер от **505,00лв.**, както и сторените от ищеца в заповедното производство по **ч.гр.д. № 920/2021г.** по описа на РС-Б.Слатина разноски в общ размер от **205,00 лв.**

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок пред ВрОС от уведомяването на страните по делото, че е изготвено.

На основание чл.7,ал.2 от ГПК препис от решението да се връчи на всяка от страните.

Препис от решението, след влизането му в сила, да се приложи по ч.гр.д. № 920/2021г.по описа на РС-Б.Слатина.

Съдия при Районен съд –Б.С.: _____